

Zamansız Kar Zamanları

– çinuçen · 03 Şubat 2016

1969 yılıydı ve ben henüz 10 yaşındaydım. İlkokul 3. Sınıf öğrencisiydim. Mevsim; kar mevsimi, zaman zemheri zamanıydı ve annem hastanede yatıyordu.

Bir elimde tahtadan yapılmış okul çantası, üzerimde; emanet gibi duran ve oldukça bol gelen eski püskü bir paltom vardı. Ayaklarımda kara bir lastik, topuklarıma kadar bir karın içinde, bata çıka "Millet Hastanesi" nde yatan annemi ziyarete gidiyordum.

Yüzüm, kulaklarım ayazdan kıpkırmızı kesilmiş, ellerim adeta soğuktan donmuştu. Öğlen arası tatilini değerlendirmek amacıyla hızlı hızlı yürüyordum. Hastane çok uzaktı ve ben sıırıslıklam ter içinde kalmıştım. Türlü türlü zahmetler içindeydim ve tarifsiz korkularla karışık, adeta genzimi yakan bir hüznün yumağı sarmıştı bedenimi. Kendimi son derece bahtsız hissediyor, öksüz kalma telaşı içten içe beynimi kemiriyordu. Zaten; her şeyde ilahi bir şifre arayan bendeniz, o yaşımda bile bunun sonunu hiç iyi görmüyordum.

Oysa annem bir haftadır hastanedeydi, hastalığının ne olduğunu bilmiyordum ve O' nu çok özlemiştim.

İçimde; sanki hiç bitmeyecekmiş görünen uzun bir yol vardı. Tereddüt, korku ve endişe beni bayağı sarsmıştı. Ders çalışmıyor, kimseyle konuşmuyordum. İçine kapanık ve son derece hassas olan yapım, daha da ağırlaşmıştı. Hiçbir şeyden tat almıyor, durgun halim herkes tarafından dikkat çekiyordu.

Hastaneye vardığımda nefes nefeseydim. Yalnızdım, yanımda hiç kimsem yoktu. Benim yaşımda biri, o mevsimde tek başına buralara kadar gelemezdi. Sivas; ayaza kesmişti ve ev çok uzaktaydı. Annem hastanede yatıyordu ve ben onu ziyarete gidiyordum.

Merdivenleri incitmekten korkan bir eda ile usul usul çıkıyordum. Hangi katta, hangi odada yattığını bilmiyordum. " ya onu bulamazsam" endişesi sarmıştı ruhumu, incinmiş korkmuşum. Gözlerimde biriken yaşlar nisan yağmurlarına dönecekti. İçimde yılanbaşı bir korku peyda olmuş, endişeye kapılmıştım.

Birinci ve ikinci kattaki odaları dolaşmış annemi bulamamıştım. En üst kata geldiğimde ne yapacağını bilemez halde şaşkın şaşkın etrafımı süzerken, elinde uzun bir tespihi, başında yazması ile yaşlıca bir kadının beni gözleriyle takip ettiğini fark ettim. Yaşlı kadın; "Kime baktın oğul" derken, gözbebeklerimin kıpkırmızı olduğunu hissediyordum.

"Annemi arıyorum" dedim. " annen kim?" diye sordu "Hatice" dedim. Usulca elini uzattı, elini tuttum ve loş bir koridorda yürümeye başladık. Elleri sıcacık, yüzünde uçsuz bucaksız bir hüznün duruyordu. Koridorun sağında ve solunda sıralanmış koğuşlar vardı ve bu koğuşlarda üçer beşer kişilik tahta ranzalar sıralanmıştı.

En son koğuşa geldiğimizde, yaşlı kadın " annen burada" dedi. Sessizce koğuşa girdim. Kesif bir hastane kokusu genzimi yakıyordu. Bembeyaz çarşafların yanında beyaz bir masa, devasa pencerelerde siyah perdeleri vardı. Köşede yatağına hafif oturur vaziyette annemi gördüm. Gözleri tavana mihli öylece hareketsiz yatıyordu. Yatağın kenarına usulca iliştim. Bir eli yana doğru, diğer eli kalbinin üstündeydi. Yüzünde, şimdiye kadar hiç görmediğim gri bulutlar geziniyordu. Korka korka titreyen elimi

eline uzatıp, dünyanın en hüznü sesıyla mırıldanarak ve sanki kendi kendimle konuşur gibi, " anne ben geldim" dedim.

Birden irkildi, başını usulca çevirip gözlerime baktı. O anda sanki Kızılırmak gözelerinden sızan berrak sular gibi gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Duymadı sanıp tekrar söylendim. " anne ben geldim"

Eylül zamanlarının bir gece yarısında, uzun bir zaman yolcuğundan sonra, yine bir zemheri günü, çevrili gurbetlerden sızan bir nida ile yine aynı sözü söylediğimi hatırlıyorum. " anne ben geldim"

Şimdi; mevsimler üst üste birikti, yalnızlıklar büyüdü. Mevsim, zamansız kışlara döndü ve ben hala o günkü gibi yalnızdım. Bazı zamanlar ve özellikle bazı geceler yatağımda oturup, o hastane odasında mırıldandığım çocuk sesimle zaman zaman kendi kendime hep söylenirim. O' nun beni duyduğunu hep hissederek...

"Anne ben geldim"...